

Arrest

nr. 309 240 van 3 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten
D. VANDENBROUCKE & H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de wijk Zakhel van de stad Kunduz, gelegen in de provincie Kunduz. Je bent Pasjtoen van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

De neef van jouw vader, N.G. (...), was een handelaar. Hij verkocht voedingswaren in Kunduz en Kaboel. Jouw vader werkte samen met N.G. (...) en was ook een handelaar. N.G. (...) werd om geld gevraagd door de taliban. Hij weigerde omdat hij bang had problemen te krijgen met de overheid. De taliban vermoorde hem in 2015 of 2016. Na zijn dood nam jouw vader de verantwoordelijkheid op voor de handelsactiviteiten en de familieleden van N.G. (...). Ongeveer één jaar nadat N.G. (...) vermoord werd, schoot de taliban in de richting van het huis.

De taliban trachtte ook jongens te rekruteren nabij jouw dorp. Je hoorde dat er jongens werden meegenomen door de taliban uit een nabijgelegen madrassa.

Een aantal maanden voor de machtsovername verslechterde de veiligheidssituatie rondom Kunduz en werd besloten om jou, jouw achterneef F. (...) en jouw broer M. (...) weg te sturen naar België, waar jouw achterneef A. (...), de broer van F. (...), reeds verbleef. Jullie reisden samen via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland en Bulgarije naar Servië. Aan de grensovergang brak je jouw voet. F. (...) reisde meteen door naar België, M. (...) volgde een tijdje later. Jij vertrok als laatste een aantal maanden later en reisde via Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 21 maart 2022.

Ter staving van jouw verzoek leg je een kopie van jouw tazkera, de tazkera van jouw vader, de tazkera van jouw moeder, een aankoopsakte en eigendomsbewijzen van een huis in Kunduz, de verblijfskaart van jouw achterneef A. (...) in België, de verblijfskaart van jouw zus T. (...) en tevens vrouw van A. (...) in België en foto's van jouw familieleden in Pesjavar, Pakistan voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban vermoord te worden omwille van de problemen die de neef van jouw vader kende met de taliban. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) benadrukt dat het jouw taak is om de verschillende elementen van jouw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van jouw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met jouw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het CGVS te worden vastgesteld dat jou de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofd van jouw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van jouw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. In casu kan worden vastgesteld dat jouw vluchtrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende onwaarschijnlijkheden, incoherente verklaringen en tegenstrijdigheden. Hierdoor kan je niet aannemelijk maken dat je een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren.

Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat jouw achterneef A.Z. (...) (referentienummer CGVS : (...)) in 2017 de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend omdat zijn herkomst uit Kunduz niet in twijfel werd getrokken, maar er door het CGVS geen geloof werd gehecht aan zijn persoonlijke problemen met de taliban en het overlijden van de neef van jouw vader – de vader van A. (...). De broer van A. (...), jouw achterneef F. (...) (referentienummer CGVS : (...)) met wie je samen uit Afghanistan vertrok, ontving in maart 2023 een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen voortvloeiend uit de problemen van hun vader en zijn persoonlijke problemen met de taliban. Jij beroept je voor jouw verzoek om internationale bescherming op problemen die voortvloeien uit de door A. (...) en F. (...) aangehaalde problemen. Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat de beslissing van 'jullie' is, maar dat je zelf alles hebt verteld en alle documenten hebt gegeven en dat je er niets van kan zeggen. Je verklaart bovendien dat jouw achterneef F. (...) nog geen beslissing ontving (CGVS p. 22).

Zelf slaag je er ook niet in een nieuw licht te werpen op de feiten en de problemen van de neef van jouw vader, de vader van A. (...) en F. (...), aannemelijk te maken. Jouw kennis over het werk, leven en de omstandigheden rond de dood van de neef van jouw vader N.G. (...), is immers onwaarschijnlijk beperkt. Zo kan je over zijn handelsactiviteiten enkel oppervlakkige informatie geven, zoals dat hij een handelaar was van voedingswaren en dat hij handel dreef in Kunduz (CGVS p. 16). Ook over de omstandigheden rond de dood van N.G. (...) is jouw kennis erg oppervlakkig en summier. Zo weet je niet wanneer N.G. (...) precies omkwam, maar schat je dat het in 2015 of 2016 was (CGVS p. 17). Je slaagt er niet in een meer precieze tijdsaanduiding gegeven, hoewel er tot tweemaal toe om gevraagd werd (CGVS p. 17). Verder kan je op geen enkel moment gedetailleerde, doorleefde informatie geven over zijn overlijden. Gevraagd alles te

vertellen over de context rond het overlijden van N.G. (...), zeg je dat je alleen gehoord hebt dat hij een handelaar was, dat de taliban geld vroeg en geef je zelf aan dat je er niet veel over weet (CGVS p. 18). Dat blijkt ook uit jouw verdere verklaringen. Zo kan je wel erg weinig vertellen over de bedreigingen die N.G. (...) voorafgaand aan zijn moord zou hebben gekregen van de taliban. Je legt hierover vage verklaringen af en stelt dat één van de 'spionnen' van de taliban in het dorp aan N.G. (...) zei dat de taliban vroegen achter zijn geld (CGVS p. 19). Je kan echter geen duidelijkheid scheppen over wie die persoon is of welke persoon N.G. (...) heeft omgebracht (CGVS p. 19-20). Je kan verder niet aangeven waarom N.G. (...) precies gevisieerd werd door de taliban of wat de taliban wilden bereiken door hem te vermoorden, en verklaart hierover enkel dat de taliban geld van hem vroeg. Gewezen op het onbegrip hieromtrent, reageer je dat de taliban om geld en hulp vroegen. Als hij het niet zou doen, zouden ze hem vermoorden (CGVS p. 19). Het houdt echter weinig steek dat de taliban N.G. (...) zonder bijkomende aanleiding en na één indirecte waarschuwing zomaar zouden vermoorden. Op die manier zouden ze immers nooit het beoogde geld krijgen. Hierop gewezen, reageer je dat het ook voor jullie een verrassing was. Je stelt dat als iemand iemand negeert of de regels niet volgt in Afghanistan, dat die dan vermoord wordt door hen. Je gaat verder dat iemand vermoorden ook een trots is voor hen (CGVS p. 19). Verder weet je niet of er nog andere handelaars waren die op dezelfde manier aangepakt werden, wat kan verbazen gezien zijn beroep en rijkdom als enige reden wordt aangehaald voor de problemen met de taliban (CGVS p. 20). Over verdere bedreigingen of problemen die N.G. (...) of zijn familieleden hebben gekend, rep je met geen woord. Bovendien zijn deze problemen louter blote beweringen, die niet worden gestaafd door geloofwaardige verklaringen, documenten of bewijsstukken. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw vluchtmotieven.

Verder moet vastgesteld worden dat je als directe aanleiding voor jouw vertrek de verslechterde veiligheidssituatie en de gevechten in de omgeving van Kunduz aanhaalt (CGVS p. 17). Je haalt geen enkel recent incident of gebeurtenis aan dat een aanwijzing kan zijn dat jouw vader, jijzelf of jouw familieleden persoonlijk gevisieerd werden door de taliban. Ook tijdens het interview dat plaatsvond in kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 21 maart 2023 verklaarde je dat het motief voor de immigratie naar België de algemene veiligheidssituatie en de moeilijkheden om er naar school te gaan waren, alsook dat de taliban jongeren rekruteerden. Je rept er met geen woord over de problemen van jouw familie met de taliban (Fiche NBMV, p. 4). Hiermee geconfronteerd, wijs je op het tijdsgebrek en stel je dat ze niet alles hebben gehoord (CGVS p. 21). Deze uitleg kan niet overtuigen, gezien je wél de tijd had om andere vluchtmotieven aan te halen. Je haalt tijdens het persoonlijk onderhoud nog één incident aan dat plaatsvond na de dood van N.G. (...); namelijk dat de taliban in de richting van het huis schoten (CGVS p. 17, 21). Je situeert dit incident in 2016, ongeveer één jaar na de dood van N.G. (...) (CGVS p. 17). Uit beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2016 grootschalige aanvallen van de taliban plaatsvonden in Kunduz, waaronder in jouw wijk, met als doel de stad – net als in 2015 – te veroveren. Iets waarin ze kortstondig slaagden. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Dat er in een periode waarin een grootschalige aanval van de taliban geschoten werd richting het huis, wijst – rekening houdend met jouw verklaring dat het om een eenmalige gebeurtenis gaat – er geenszins op dat de taliban jouw vader, jou of jouw familieleden persoonlijk zouden viseren. Integendeel, indien jouw familie der mate gevisieerd zou worden door de taliban, hadden ze destijds een uitgelezen opportuniteit om jouw familie te viseren. Hierop stel je dat ze naar het huis schoten, en dat jullie omwille van de veiligheidssituatie tijdelijk verhuisden naar Kaboel (CGVS p. 20). Dit incident dateert van 2016, ongeveer vier en half jaar voor jouw vertrek uit Afghanistan. Je haalt aan dat jouw vader door de taliban nog gevraagd zou zijn om geld, maar kan hierover geen enkel detail geven (CGVS p. 21). Jouw verklaringen hierover blijven echter weinig concreet, niet overtuigend en allermindst gedetailleerd. Evenmin kan je aantonen waarom dat voor jou persoonlijk een vrees voor vervolging zou inhouden. Je bent immers nooit persoonlijk benaderd of bedreigd door de taliban (CGVS p. 21). Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw vluchtmotieven.

Wat betreft jouw vrees gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban, dient vooreerst vastgesteld te worden dat je wanneer bevraagd hierover, aangeeft dat je nooit persoonlijk door de taliban benaderd werd (CGVS p. 22). Je vertelt de taliban jongens aanspraken in een nabijgelegen madrassa en dat je hoorde dat er op die plek jongens gedwongen werden meegenomen (CGVS p. 14, 17, 22). Bovendien zijn deze verklaringen tegenstrijdig met de verklaringen die je aflegde tijdens het interview in het kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 21 maart 2022 (Fiche NBMV, p. 4). Daar verklaarde je dat de taliban jongeren trachtten te rekruteren en dat jouw oudere broer I. (...) en jijzelf ook uitgenodigd werden hen te vervoegen. Dit komt niet echter overeen met jouw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waarin je stelt dat jij noch jouw oudere broers persoonlijk werden benaderd door de taliban in de context van rekrutering (CGVS p. 22). Daarnaast dient hieromtrent gewezen te worden op de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), waaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep

gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Gewezen op bovenstaande informatie, reageer je dat er momenteel geen gevecht meer is in Afghanistan en dat de taliban kinderen niet nodig heeft om te vechten, in tegenstelling tot vroeger (CGVS p. 22). Er kan dan ook geen vrees voor vervolging worden aangenomen in jouw hoofde wat betreft gedwongen rekrutering door de taliban.

Voorts moet opgemerkt worden dat je doorheen de asielprocedure in België incoherente verklaringen aflegt over de huidige en voorbije verblijfplaatsen van jouw familieleden. Tijdens het interview dat plaatsvond in kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 21 maart 2022, verklaarde je dat jouw ouders, broers en zussen in Zakhel, Kunduz, Afghanistan verbleven (Fiche NBMV, p. 3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaar je op 16 september 2022 dan weer dat jouw ouders in Pakistan op een onbekende plaats zijn (Verklaring DVZ, punten 16A, 18). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met jouw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Daar verklaar je immers dat je onderweg toen je in Turkije was reeds hoorde dat jouw familie naar Pesjavar in Pakistan was verhuisd (CGVS p. 8). Dat je tijdens jouw interview in kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarig en tijdens jouw interview bij de DVZ niet hebt verklaard dat ze in Pesjavar, Pakistan verbleven, houdt dus geen steek. Geconfronteerd met jouw verklaringen tijdens het interview in kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, ontken je dat je deze verklaringen hebt afgelegd en wijs je er op dat je in Turkije reeds wist dat jouw familie naar Pakistan was gegaan (CGVS p. 22). Deze uitleg kan niet overtuigen. Ook doorheen het persoonlijk onderhoud leg je over het moment waarop jouw familieleden uit Afghanistan vertrokken inconsistente verklaringen af. Eerst stel je dat jouw familieleden voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan vertrokken uit het land (CGVS p. 8). Even later verklaar je dan weer dat jij voor de machtsovername vertrok, maar jouw familie na de machtsovername (CGVS p. 12). Gewezen op deze inconsistentie, stel je dat je vroeger ook had gezegd dat er veel gevechten waren op dat moment, dat je dan kan zeggen dat het ervoor of erna was (CGVS p. 12). Deze uitleg kan niet overtuigen. De machtsovername door de taliban is immers een ingrijpende gebeurtenis voor Afghanen. Er kan dus ook redelijkerwijze van jou verwacht worden dat je het vertrek van jouw familie rond dit moment kan situeren in de tijd. Dat je hierover op verschillende momenten doorheen de asielprocedure inconsistente verklaringen over aflegt, leidt ertoe dat er ernstige twijfels bestaan over hun huidige en voorbije verblijfplaatsen. Je legt om de huidige verblijfplaats van jouw familieleden te staven drie foto's van jouw familieleden voor. Het betreft foto's van jouw familieleden voor het Hayatabad Medical Complex in Pesjavar (CGVS p. 16). Hierbij dient er op gewezen te worden dat deze medische faciliteiten in Pesjavar er om bekend staan inwoners van Afghanistan en Afghaanse vluchtelingen in Pakistan te behandelen. Beschikbare informatie hieromtrent is toegevoegd aan het administratief dossier. De vaststelling dat jouw familieleden, met wie je de familieband bovendien niet kunt aantonen, op deze plek voor een foto poseren, kan dus niet als bewijs dienen dat jouw familie in Pesjavar zou verblijven. Bovendien geef je aan dat verschillende van jouw familieleden langs vaderszijde nog steeds in Afghanistan verblijven (CGVS p. 9-10). Je kan dan ook geenszins worden beschouwd als een alleenstaande minderjarige bij terugkeer. Tot slot dient opgemerkt te worden dat jouw broer M. (...) (referentienummer CGVS : 21/24982) – die integraal dezelfde vluchtmotieven als jou inroept en samen met jou Afghanistan verliet – een weigeringsbeslissing ontving omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de problemen voortvloeiend uit de problemen van de neef van jouw vader.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk hebt gemaakt.

De overige door jou voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaand besluit kunnen wijzigen. Jouw tazkera, de tazkera's van jouw familieleden en de aankoopakte en eigendomsdocumenten van het huis in Kunduz kunnen enkel een indicatie zijn van jouw nationaliteit, herkomst en identiteit – elementen die niet betwist worden in deze beslissing. De vaststelling dat jouw achterneef A. (...) en jouw zus T. (...) een verblijfskaart hebben in BE, hebben geen invloed op de appreciatie van jouw vluchtmotieven. Wat betreft de documenten afkomstig uit Afghanistan dient bovendien gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het betreft bovendien kopies en geen origineel documenten of foto's.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van

subsidiare bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris

van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt,

burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het

slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel

geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt

een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit

heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat u naar school ging en lessen in de madrassa volgde (CGVS p. 14, 15). Ook moet opgemerkt worden dat u nog contact onderhoudt met uw familieleden (CGVS p. 12-13). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker vraagt vooraf om door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) te worden gehoord. Tijdens dit gehoor wenst hij de onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige gehoren gerezen zouden zijn recht te zetten. Hij heeft de indruk dat hij mis begrepen is geweest.

2.2. Verzoeker voert, in wat zich aandient als een enig middel, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. In dit kader stelt hij onder meer dat hij aan de bewijslast heeft voldaan en volhardt erin dat hij de waarheid heeft verteld.

Verzoeker voert vervolgens aan dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn jonge leeftijd en zijn psychologische problemen. Hij wijst in dit kader op een arrest van de RvV.

Verder voert verzoeker aan:

"Verzoeker wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielrelaas raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaas geloof te hechten

Verzoeker wijst erop dat verwerende partij zelf veel eigen interpretaties van de feiten maakt, zonder dat deze interpretaties gesteund zijn op objectieve informatie. Evenmin kan zomaar gesteld worden dat aan de

interpretaties van verwerende partij meer waarde kan worden gehecht dan aan de uitleg die door verzoeker werd gegeven. “

Verzoeker vervolgt:

“Waar verwerende partij stelt dat de familie verzoeker weldegelijk zou moeten informeren over hun actuele situatie, kan deze argumentatie geenszins gevolgd worden. Verzoeker is en blijft voor hen een kind, die zij geenszins met alle bekommernissen en kwellingen wensen te overladen.

Verzoeker verliet Afghanistan toen hij amper 16 jaar oud was. Niettemin verwacht verwerende partij dat verzoeker zich dient te gedragen, te handelen en te reageren als een volwassene. Dat verzoeker in deze eerder op een naïeve wijze is te werk gegaan, kan hem gelet op zijn jonge leeftijd niet ten kwade worden geduid. Verzoeker erkent dat hij niet altijd gedetailleerde informatie kan geven. Verzoeker kan enkel maar herhalen dat hij verteld heeft wat hij wist. Verzoeker kan enkel maar mededelen wat hij vaak – uit tweede hand – heeft vernomen. Verwerende partij doet uitschijnen alsof verzoeker zelf de beslissing zou genomen hebben om Afghanistan te verlaten. Het moge duidelijk zijn dat de volwassen personen uit zijn netwerk de risico-analyse hebben gemaakt voor verzoeker en voor hem beslist hebben dat hij Afghanistan moest verlaten. Een minderjarige kan deze beslissing niet nemen. Een minderjarige heeft hier de middelen niet eens voor.

Verzoeker zal de nodige inspanningen leveren om bijkomende documenten te bekomen. Verzoeker heeft naar aanleiding van de negatieve beslissing van verwerende partij onmiddellijk de nodige contacten gelegd om bijkomende stukken te bekomen. Van zodra verzoeker deze in zijn bezit zou hebben, zal verzoeker niet nalaten deze aan Uw Raad over te maken.”

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan “dat hij in weerwil tot de beslissing van het Commissaris –Generaal wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat er in casu sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.”

Verzoeker vraagt voorts om rekening te houden met zijn profiel. Volgens hem kan er niet worden ontkend dat hij een risicoprofiel heeft.

“Verzoeker heeft tevens een risicoprofiel, gebaseerd op de problemen die hij en zijn familie met de taliban hebben. Verzoeker wordt beschouwd als een verrader.

Verzoeker wordt ervan verdacht de taliban verraden te hebben, hetgeen duidelijk geschraagd wordt door de reactie van de taliban ten aanzien van de familie van verzoeker. Verzoeker en zijn familie hebben zich niet geschikt naar de eisen van de taliban, waardoor hij door de Taliban wordt gezien als een spion en verrader. Er wordt hem dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, §5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging

Tevens wijst verzoeker op de problematiek van de gedwongen rekrutering. Verwerende partij blijft bij haar simpele verklaring dat dit fenomeen quasi niet bestaat. De realiteit spreekt dit evenwel tegen:

Het rekruteren van kinderen en jongeren is een gekend fenomeen:

(...)

Verwerende partij stelt dan ook ten onrechte dat er van gedwongen rekrutering geen sprake kan zijn.”

Verzoeker wijst er verder op dat er in Afghanistan geen bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn.

Vervolgens voert verzoeker aan:

“Verzoeker dient bovendien beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge ‘verwesterde’ Afghanen, op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging door de Taliban en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) Vw.).”

Verzoeker tracht vervolgens aan te tonen, aan de hand van landeninformatie en rechtspraak, dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan riskeert te worden geïdoleerd of vervolgd omwille van zijn verblijf in Europa en zijn (gepercipieerde) verwestering. In dit kader, voert verzoeker aan:

“Er kan niet voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoeker een deel van zijn jeugd, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongeren die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa heeft doorgebracht. Zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat kan worden aangenomen dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via school waar hij sociale contacten en vriendschappen heeft gesloten met Belgische jongeren, het verblijf in het opvangcentrum, ..., onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt dat hij, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelf niets bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico mee dat hij onder aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of

bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er kan in deze niet voorbijgegaan worden aan de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten thans uitgevaardigd zijn. Gelet op zijn jonge leeftijd, het gegeven dat verzoeker uit een conservatief milieu is in KUNDUZ afkomstig is, is het duidelijk dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt. Tevens dient rekening gehouden te worden met de onduidelijkheid op heden wat betreft de perceptie en de potentiële behandeling van de personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben.”

Verzoeker stelt in hoofddeel dat de vluchtelingenstatus dan ook moet worden toegekend en dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

In ondergeschikte orde, voert verzoeker aan dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst in dit kader op (informatie over) de machtsovername door de taliban, de problematische veiligheidssituatie en humanitaire situatie en het leven onder het talibanregime in Afghanistan. Volgens verzoeker *“is het terugsturen van verzoeker naar Afghanistan volledig onaanvaardbaar en een schending van art. 3 E.V.R.M. zijn.”*

Verzoeker stelt van oordeel te zijn dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), en dit omdat de provincie Kunduz als zeer onveilig moet worden beschouwd. Verzoeker wijst in dit kader op en citeert uit algemene landeninformatie en verwijt verweerder dat de situatie in zijn district niet concreet werd geanalyseerd. Tevens benadrukt hij dat dit district en de omliggende districten onder de controle van de taliban staan. Voorts wijst hij op het reisadvies inzake Afghanistan en doet hij gelden:

“Het staat buiten kijf dat personen die in KUNDUZ wonen een ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld ingevolge het binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker wijst erop dat er geen twijfels bestaan over zijn woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan. Gezien zijn afkomst uit KUNDUZ zijn positie en situatie in deze regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, dient aan verzoeker de subsidiaire bescherming worden toegekend.”

Verzoeker voegt, verwijzend naar rechtspraak, toe:

“Twijfels over de woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan zijn vaak maar een louter vermoeden dat voortvloeit uit het verhoor door de verwerende partij, en niet rechtstreeks uit bewijselementen. Uit een eerste vermoeden een tweede afleiden, namelijk de mogelijkheid dat de aanvragers reëel verblijfsalternatief hebben in een derde land, is een argument dat niet kan worden opgenomen in de wet.”

Verder wijst verzoeker andermaal op de onmogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan.

Verzoeker vervolgt:

“De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (...)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het recht op een menswaardig bestaan wordt verzekerd in artikel 3 van het EVRM. Dit recht kan ingeroepen worden wanneer de asielprocedure nog hangende is op het moment van de behandeling van huidige regularisatie aanvraag. Maar ook wanneer de asielprocedure negatief zou beoordeeld worden, kan verzoeker nog steunen op artikel 3 EVRM om zijn buitengewone omstandigheden te funderen. Indien verzoeker geen verblijfsstatuut zou verkrijgen en een repatriëring naar herkomstland het gevolg zou zijn, moet gegarandeerd worden dat de ontvangende staat effectief en in praktijk in staat zal zijn verzoeker te beschermen tegen het risico op een onmenswaardig bestaan, wetende dat er geen overname overeenkomst bestaat tussen de landen in kwestie (België en Afghanistan). Het UNHCR rapport van 2013 stelt duidelijk dat jonge Afghaanse mannen, die duidelijk verwesterd zijn, een risico profiel vormen bij terugkeer. Verzoeker voldoet aan deze beschrijving en loopt het risico ingelijfd te worden in gewapende bendes en aanzien te worden als afvallige van zijn geloof. Dit risico kan niet objectief becijferd worden. Echter, er kan dus sprake zijn van ‘forseeable personal circumstances’ die relevant zijn in het kader van art. 3 EVRM (zie NA vs UK 25904/07 2008 ECHR). Zeker in het geval van Afghanistan, dat effectief nog steeds als een failed staat aanzien wordt en waar de Taliban voor permanente onrust en onzekerheid bij de bevolking zorgen.”

Verzoeker doet verder een algemeen en theoretisch betoog omtrent de voorwaarden onder dewelke precare sociaal-economische en humanitaire omstandigheden volgens hem kunnen leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming. Hij tracht aan de hand van rechtspraak van het EHRM en de RvV en een bijdrage van Vluchtelingenwerk aan te tonen dat niet kan worden uitgesloten dat de huidige humanitaire en sociaal-economische situatie in Afghanistan te wijten is aan doelbewuste handelingen van ten minste één actor, met name de Taliban.

“In elk geval kan, tegenover het risico op het verlies van een menswaardig bestaan bij het niet toekennen van een verblijfsstatuut, huidig bestaan van verzoeker gespiegeld worden. Momenteel heeft verzoeker op zelfstandige wijze een stabiel bestaan uitgebouwd en draagt hij positief draagt aan onze samenleving.”

“Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Afghanistan, zal dit tevens een zodanige psychologische ontreddeuring teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

Verzoeker wijst op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en rechtspraak van het HvJ en voert aan: *“Wat de eerste hypothese betreft, dient op heden vastgesteld te worden dat door de loutere aanwezigheid van verzoeker in Afghanistan in het algemeen en in zijn district in het bijzonder, verzoeker reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging loopt.*

Verzoeker verwijst naar de hoger geciteerde rapporten.

Verzoeker gaat tevens in op de tweede hypothese.

(...)

Wat betreft de persoonlijk omstandigheden blijkt dat de verzoekende partij afkomstig is uit wijk Zakhel betreft op heden betwist gebied.

Tevens heeft verzoeker partij slechts een beperkte scholing gekregen en is hij reeds meerdere jaren geleden uit Afghanistan vertrokken.

Het administratief dossier bevat geen elementen die aan te tonen dat de verzoekende partij over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo zijn dorp van herkomst te bereiken en zijn familie die aldaar verblijft. Evenmin toont de verwerende partij dit aan.

Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij gelet op de bovenvermelde beschreven veiligheidssituatie, zijn langdurig verblijf in het buitenland, zijn psychische problemen en zijn beperkte scholing een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit haar regio van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen betreffen persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, tezamen genomen, maken dat de verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft. Gelet op de nog steeds precare, complexe en ernstige situatie in wijk Zakhel, leidt dit kwetsbaar profiel ertoe dat de verzoeker in vergelijking met andere burgers op weg naar wijk Zakhel over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Deze persoonlijke omstandigheden hebben tot gevolg dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld.”

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“2. Alvorens te beslissen, akte te verlenen van het feit dat verzoeker wenst te worden gehoord op nader te bepalen dag en uur.

3. De vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren.

4. Derhalve de vordering in kosteloze rechtspleging ontvankelijk en gegrond te verklaren;

5. Te oordelen dat verzoeker aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en bijgevolg aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling te erkennen.

6. Ondergeschikt te oordelen dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2,c van de wet van 15 december 1980 in geval van terugkeer naar Afghanistan en bijgevolg te stellen dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire beschermingsstatus.

7. Uiterst ondergeschikt, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwisting niet kan beslissen op basis van het dossier, de beslissing van het Commissariaat –Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 17.08.2023 vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat –Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in dit verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 6 juni 2024 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Verzoeker doet in deze nota gelden:

“Verzoeker wijst erop dat zijn familie zich genoodzaakt zag Afghanistan te verlaten en zich nu in Pakistan bevindt

Er kan niet voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoeker een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongeren die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa heeft doorgebracht. Zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat kan worden aangenomen dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via school waar hij sociale contacten en vriendschappen heeft gesloten met Belgische jongeren, het verblijf in het opvangcentrum, zijn tewerkstelling..., onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt dat hij, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelf niets bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

Dit brengt het risico mee dat hij onder aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er kan in deze niet voorbijgegaan worden aan de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten thans uitgevaardigd zijn. Verzoeker wijst erop dat hij er hier een andere levensstijl op nahoudt.

Tenslotte vreest verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan door de Taliban te zullen worden geïdentificeerd als afgewezen verzoeker om internationale bescherming die in Europa om bescherming heeft verzocht en om die reden zou riskeren aan ondervraging, mishandeling, detentie, foltering door de Taliban te worden blootgesteld.

Of hij daadwerkelijk veranderd is op een manier die fundamenteel is voor zijn identiteit is iets dat niet op het eerste zicht merkbaar zal zijn en waar hij op korte termijn, bij de binnenkomst langs de luchthaven en aan de checkpoints normaliter geen aandacht van de Taliban zal trekken.

Hoe hij eruit ziet, hoe hij zich gedraagt, het feit dat hij toekomt op de luchthaven vanuit Europa, dat hij Europese documenten heeft, dat hij Europese contactinformatie op zijn smartphone heeft, dat hij met documenten reist die zijn afgegeven door de Belgische ambassade in België, dat zijn lange afwezigheid en terugkomst wordt opgemerkt en doorgegeven in het dorp, et cetera, zullen wél tot negatieve aandacht van de Taliban leiden.

De vraag is niet of verzoeker dermate verwesterd is dat hij deel zou uitmaken van een bepaalde sociale groep. De vraag was en is of de Taliban zullen te weten komen dat verzoeker jaren in Europa verbleven heeft en er bescherming tegen de Taliban heeft gevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering.

Gelet op zijn jonge leeftijd, het gegeven dat verzoeker uit een ruraal en conservatief milieu in de provincie KUNDUZ afkomstig is, het feit dat sinds jaar en dag in België woont, een gans traject doorliep binnen het onderwijs, is het duidelijk dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt.

Uit de beschikbare landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier blijkt dat in de provincie KUNDUZ verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban en ISKP.

Gelet op verzoekers leeftijd en zijn traject in België tot nu toe is het risico groter dat hij zich gedurende zijn verblijf in België onbewust gedragingen heeft aangemeten die hem mogelijk in de negatieve aandacht zouden kunnen brengen van de taliban of de lokale gemeenschap in zijn dorp

Tenslotte dient rekening gehouden te worden met de onduidelijkheid op heden wat betreft de perceptie en de potentiële behandeling van de personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben.

Verzoeker is van oordeel dat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke en/of godsdienstige overtuiging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is aangezien in casu de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de de-facto-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.”

Verzoeker voegt benevens de in deze aanvullende nota aangehaalde landeninformatie een aantal documenten ter staving van zijn houding, activiteiten en integratie in België bij zijn aanvullende nota. Daarnaast voegt hij bij deze nota een stuk dat hij omschrijft als *“Bewijs verblijf familie Pakistan”*.

3.2. Verweerder legt op 4 juni 2024 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift verzoekt om door de Raad te worden gehoord om “de onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige gehoren zouden gerezen zijn recht te zetten” en omdat hij “de indruk” zou hebben “dat hij misbegrepen is geworden”, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de Vreemdelingenwet schriftelijk verloopt. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoeker en zijn advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen daarbij worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn. Verzoeker had gelet op voormeld wetsartikel middels het onderhavige verzoekschrift de nodige toevoegingen kunnen en moeten doen, de nodige verduidelijkingen kunnen en moeten aanbrengen en de beweerd misverstanden kunnen en moeten rechtzetten. In dit kader kan hij bezwaarlijk volstaan met de voormelde, blote, algemene, ongefundeerde, niet-gestaafde en niet nader uitgewerkte beweringen dat er “naar aanleiding van de vorige gehoren” onduidelijkheden “zouden gerezen zijn” en dat hij de indruk zou hebben mis begrepen te zijn geweest.

4.2. In zoverre verzoeker daarnaast aanvoert dat een “verwijdering”, “repatriëring” of (gedwongen) “terugkeer” naar Afghanistan in zijn hoofd zou leiden tot een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en waar verzoeker in dit kader aangeeft dat de schending van dit artikel kan worden ingeroepen “op het moment van de behandeling van huidige regularisatie aanvraag” en “om zijn buitengewone omstandigheden te funderen”, dient voorts te worden opgemerkt dat de Raad te dezen, in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, geen uitspraak doet over een verblijfsstatus en zich ook niet uitspreekt over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Verder maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, artikel dat inhoudelijk volledig in lijn ligt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.3. Ook verzoekers volgende betoog is *in casu* en in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen verder niet dienstig:

“In elk geval kan, tegenover het risico op het verlies van een menswaardig bestaan bij het niet toekennen van een verblijfsstatuut, huidig bestaan van verzoeker gespiegeld worden. Momenteel heeft verzoeker op zelfstandige wijze een stabiel bestaan uitgebouwd en draagt hij positief draagt aan onze samenleving.”

Dient immers te worden herhaald dat de Raad zich te dezen niet uitspreekt over een verblijfsstatus of een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Verzoekers verblijf en integratie in België zijn *an sich* niet relevant voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad heeft in deze de bevoegdheid om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van dergelijke humanitaire gronden. Er bestaat geen bepaling die toelaat om louter op basis van verzoekers integratie en activiteiten in België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die jou

bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

Waar verzoeker verwijst naar zijn leeftijd op het ogenblik waarop hij zijn land van herkomst verliet, op algemene wijze beweert dat verweerder onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn jeugdige leeftijd en aangeeft dat gelet op deze leeftijd van hem geen gedetailleerde informatie mocht worden verwacht, dient immers te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om de nodige verklaringen af te leggen en toelichting te verstrekken bij eenvoudige en elementaire elementen zoals zijn herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat deze bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming daarbij op een voldoende correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. In die zin is het niet ernstig van verzoeker om, middels een eenvoudige verwijzing naar zijn leeftijd, voor te houden dat van hem over zijn herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie, over de problemen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas en over de motieven ten grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen mochten of zouden mogen worden verwacht. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker zich hierover eenvoudigweg had kunnen informeren doorheen de contacten die hij duidelijk nog onderhield met zijn familieleden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.5-6, 8-9). Ook uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt in dit kader overigens duidelijk dat verzoeker onmiddellijk en gemakkelijk de nodige contacten kon en kan leggen. Daarnaast had verzoeker zich over het voorgaande simpelweg kunnen informeren bij zijn zelfverklaarde familieleden in België. Redelijkerwijze mocht bovendien van hem worden verwacht dat hij zulks ook zou hebben gedaan. Van een verzoeker om internationale bescherming mag namelijk worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift daarnaast enkele keren terloops melding maakt van “*psychische problemen*” in zijn hoofd, dient verder te worden vastgesteld dat gelet op de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier en in acht genomen dat verzoeker over deze vermeende psychische problemen in het voorliggende verzoekschrift nergens enige verdere, concrete en nuttige duiding verstrekt, hoegenaamd niet kan worden ingezien op welke problemen verzoeker doelt. Derhalve kan geenszins worden aangenomen dat verzoeker omwille van psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat aan hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Dit geldt nog des te meer daar verzoeker geen enkel medisch of ander attest neerlegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij daadwerkelijk mentale of psychische problemen kent; laat staan dat hij zou aantonen dat deze beweerde problemen van zulke ernstige aard zijn dat deze van invloed (konden) zijn op zijn vermogen om op een zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming en zijn relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de fiche MENA, de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen in hoofd van verzoeker worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker, diens voogd of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren.

Noch verzoeker, noch diens voogd, noch diens advocaat maakte in de loop van verzoekers procedure internationale bescherming verder ook maar enige melding van psychische problemen in hoofde van verzoeker; laat staan van problemen die van zulke aard waren dat zij hem mogelijks konden hinderen bij zijn deelname aan de procedure internationale bescherming en bij het afleggen, in dit kader, van volwaardige verklaringen. In de fiche MENA verklaarde verzoeker integendeel expliciet dat hij geen medische problemen had (administratief dossier, fiche MENA). Ook bij de DVZ maakte verzoeker, wanneer hij werd ondervraagd over zijn gezondheidstoestand, nergens enige melding van psychische problemen (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.31). Verzoeker gaf bij het CGVS voorts uitdrukkelijk aan dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen, dat hij geen opmerkingen had bij dit gehoor, dat hij er alle redenen voor zijn verzoek kort kon vertellen en dat hij de tolk bij de DVZ goed had verstaan. Tevens gaf hij aan dat hij zich de dag van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS goed voelde en formuleerde hij geen vragen of opmerkingen voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS van start ging (administratief dossier, npo, p.2-3). Ook aan het einde van het persoonlijk onderhoud formuleerden verzoeker, diens voogd en diens advocaat geen opmerkingen inzake eventuele psychische problemen in hoofde van verzoeker (*ibid.*, p.23).

Verzoeker zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe eenvoudigweg en op algemene en ongefundeerde wijze aan te stippen dat hij psychische problemen zou hebben. Verzoeker toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze deze zelfverklaarde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.6. Dient voorts te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker en diens advocaat trachtten te laten uitschijnen tijdens verzoekers persoonlijk onderhoud bij het CGVS (administratief dossier, npo, p.21, 23), bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming wel degelijk rekening kan en mag worden gehouden met de verklaringen die verzoeker aflegde in de fiche MENA. Het gegeven dat verzoeker aldaar nog niet werd bijgestaan door een voogd en een advocaat, dat het afnemen van de verklaringen in de fiche MENA niet uitgebreid geschiedde en dat verzoekers verklaringen aldaar niet werden voorgelezen, doet geenszins afbreuk aan het feit dat van verzoeker ook bij het invullen van de fiche MENA mocht worden verwacht dat deze bij machte was om de nodige verklaringen af te leggen en toelichting te verstrekken inzake de eenvoudige en elementaire vragen die hem aldaar werden gesteld inzake zijn identiteit, zijn meest naaste familieleden, zijn reisweg naar België, de absolute kern van zijn problemen en basiselementen zoals de documenten die hij had, de scholing die hij genoot en zijn laatste adres in Afghanistan. Het is dan ook niet ernstig van verzoeker om, middels een verwijzing naar de voormelde factoren, voor te houden dat van hem in de fiche MENA geen gedegen verklaringen mochten worden verwacht omtrent dermate eenvoudige en elementaire basisgegevens als zijn identiteit, herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie en de kern van zijn problemen en dat aan de inhoud van de fiche MENA derhalve geen enkele waarde zou mogen worden gehecht. Van een verzoeker om internationale bescherming mogen, ook indien deze verzoeker nog minderjarig is, ten allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen worden verwacht.

4.7. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van de wijk of het dorp Zakhel in de stad Kunduz in de provincie Kunduz. Omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban, zou verzoeker zijn regio en zijn land van herkomst hebben verlaten en niet kunnen terugkeren naar dit land en deze regio. Daarnaast stelt verzoeker nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa en zijn (gepercipieerde) verwesterde profiel, alsmede omwille van de omstandigheden en de situatie in Afghanistan.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat er een aantal elementen voorliggen die ernstig afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Zo legde verzoeker inconsistente verklaringen af aangaande de leeftijd en de geboorteplaats van zijn ouders. In de fiche MENA gaf hij aan dat zijn vader ongeveer 55 jaar oud was en was geboren in Zakhil en stelde hij dat zijn moeder ongeveer 50 jaar was en was geboren in Zakhil. Bij de DVZ gaf hij echter aan niet te weten hoe oud zijn ouders waren en hield hij het wat hun geboorteplaats betreft algemeen op de stad Kunduz (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.16A; fiche MENA).

Ook over de leeftijden van zijn broers en zussen legde verzoeker inconsistente verklaringen af. Initieel gaf hij aan dat zijn broer I. ongeveer 30 jaar was, dat zijn broer B. ongeveer 28 jaar was, dat zijn broer M. ongeveer 17 jaar was, dat zijn broer T. ongeveer 14 jaar was, dat zijn broer S. ongeveer 12 jaar was en dat zijn broer Ba. ongeveer 9 jaar was. Omtrent zijn zussen gaf hij initieel aan dat T. ongeveer 25 jaar was, R. ongeveer 23 jaar was en F. ongeveer 20 jaar was (administratief dossier, fiche MENA). Bij de DVZ verklaarde verzoeker ongeveer 6 maanden later echter dat zijn broer I. ongeveer 28 jaar was, dat zijn broer B. ongeveer 24 jaar was, dat zijn broer M. ongeveer 15 jaar was, dat zijn broer T. ongeveer 13 jaar was, dat zijn broer S. ongeveer 11 jaar was en dat zijn broer Ba. ongeveer 9 jaar was. Voorts gaf hij er aan dat zijn zus T. ongeveer 26 jaar was, dat zijn zus R. ongeveer 22 jaar was en dat zijn zus F. ongeveer 19 jaar was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.18).

Voorts legde verzoeker incoherente en ongeloofwaardige verklaringen af aangaande zijn scholingsgraad. Initieel gaf hij aan dat hij tot het zevende jaar naar school ging en een beetje kon lezen (administratief dossier, fiche MENA). Bij de DVZ beweerde verzoeker echter dat hij, ondanks dat hij het zesde jaar lager onderwijs voltooide, daarnaast madrassa-lessen volgde en werkte in de voedingswinkel van zijn familie, volledig analfabeet was en niet kon lezen en schrijven (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11-12). Bij het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat hij kon lezen en een beetje kon schrijven (administratief dossier, npo, p.15). Gezien verzoeker het lager onderwijs voltooide, tot het zevende jaar naar school ging en daarnaast les volgde aan de madrassa in zijn moskee, kan bovendien worden aangenomen dat verzoeker zowel kan lezen als kan schrijven. Dat verzoeker zich verschillende keren dommer trachtte voor te doen dan hij in werkelijkheid is, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst gedurende de jaren voorafgaand aan zijn vertrek. Ondanks dat hij beweerde dat aldaar veel gevechten en incidenten plaatsvonden, kon verzoeker namelijk slechts één concreet voorbeeld van zulk gevecht of incident geven. Daarbij situeerde hij dit incident bovendien vier jaren terug in de tijd (administratief dossier, npo, p.13). Ook verzoekers broer legde bovendien vage verklaringen af aangaande de gevechten en incidenten in verzoekers regio van herkomst. Ondanks dat ook deze broer beweerde dat er in de periode voor diens vertrek veel incidenten en gevechten plaatsvonden in de regio, bleek deze broer namelijk evenmin in staat om hiervan concrete en specifieke voorbeelden te verstrekken (administratief dossier, map 'landeninformatie', npo verzoekers broer, p.9-10).

Tevens legde verzoeker vage verklaringen af aangaande de talibanaanwezigheid in zijn wijk of dorp en legden verzoeker en diens broer frappant tegenstrijdige verklaringen af aangaande de talibanactiviteiten in hun wijk of dorp. Verzoekers broer verklaarde immers dat de taliban niet naar het dorp konden komen, dat zij daarom probeerden papieren in huizen te gooien en mensen te overtuigen, dat hij niet wist of er ooit jongens werden overtuigd om de taliban te vervoegen en dat het niet was gebeurd, minstens dat hij er geen weet van had, dat er jongens gedwongen werden meegenomen door de taliban (administratief dossier, map 'landeninformatie', npo verzoekers broer, p.10). Verzoeker verklaarde echter dat de taliban kwamen rekruteren in de madrassa/moskee in het dorp, dat er ook daadwerkelijk jongens van het dorp werden overtuigd door de taliban en dat er daarnaast jongens gedwongen werden meegenomen door de taliban (administratief dossier, npo, p.14-15). Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoeker vervolgens geen namen kon noemen van jongens die gedwongen zouden zijn meegenomen door de taliban. Daarenboven kon verzoeker slechts van één talibanleider de naam verstrekken. Over deze talibanleider kon hij voor de rest bovendien in het geheel niets vertellen (*ibid.*, p.15).

Dient bovendien te worden vastgesteld dat de door verzoeker aangevoerde, concrete problemen en vrees iedere geloofwaardigheid ontberen. Met betrekking tot deze problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissing vooreerst namelijk geheel terecht gemotiveerd:

"Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat jouw achterneef A.Z. (...) (referentienummer CGVS : (...)) in 2017 de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend omdat zijn herkomst uit Kunduz niet in twijfel werd getrokken, maar er door het CGVS geen geloof werd gehecht aan zijn persoonlijke problemen met de taliban en het overlijden van de neef van jouw vader – de vader van A. (...). De broer van A. (...), jouw achterneef F. (...) (referentienummer CGVS : (...)) met wie je samen uit Afghanistan vertrok, ontving in maart 2023 een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen voortvloeiend uit de problemen van hun vader en zijn persoonlijke problemen met de taliban. Jij beroept je voor jouw verzoek om internationale bescherming op problemen die voortvloeien uit de door A. (...) en F. (...) aangehaalde problemen. Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat de beslissing van 'jullie' is, maar dat je zelf alles hebt

verteld en alle documenten hebt gegeven en dat je er niets van kan zeggen. Je verklaart bovendien dat jouw achterneef F. (...) nog geen beslissing ontving (CGVS p. 22).

Zelf slaag je er ook niet in een nieuw licht te werpen op de feiten en de problemen van de neef van jouw vader, de vader van A. (...) en F. (...), aannemelijk te maken. Jouw kennis over het werk, leven en de omstandigheden rond de dood van de neef van jouw vader N.G. (...), is immers onwaarschijnlijk beperkt. Zo kan je over zijn handelsactiviteiten enkel oppervlakkige informatie geven, zoals dat hij een handelaar was van voedingswaren en dat hij handel dreef in Kunduz (CGVS p. 16). Ook over de omstandigheden rond de dood van N.G. (...) is jouw kennis erg oppervlakkig en summier. Zo weet je niet wanneer N.G. (...) precies omkwam, maar schat je dat het in 2015 of 2016 was (CGVS p. 17). Je slaagt er niet in een meer precieze tijdsaanduiding gegeven, hoewel er tot tweemaal toe om gevraagd werd (CGVS p. 17). Verder kan je op geen enkel moment gedetailleerde, doorleefde informatie geven over zijn overlijden. Gevraagd alles te vertellen over de context rond het overlijden van N.G. (...), zeg je dat je alleen gehoord hebt dat hij een handelaar was, dat de taliban geld vroeg en geef je zelf aan dat je er niet veel over weet (CGVS p. 18). Dat blijkt ook uit jouw verdere verklaringen. Zo kan je wel erg weinig vertellen over de bedreigingen die N.G. (...) voorafgaand aan zijn moord zou hebben gekregen van de taliban. Je legt hierover vage verklaringen af en stelt dat één van de 'spionnen' van de taliban in het dorp aan N.G. (...) zei dat de taliban vroegen achter zijn geld (CGVS p. 19). Je kan echter geen duidelijkheid scheppen over wie die persoon is of welke persoon N.G. (...) heeft omgebracht (CGVS p. 19-20). Je kan verder niet aangeven waarom N.G. (...) precies gevisieerd werd door de taliban of wat de taliban wilden bereiken door hem te vermoorden, en verklaart hierover enkel dat de taliban geld van hem vroeg. Gewezen op het onbegrip hieromtrent, reageer je dat de taliban om geld en hulp vroegen. Als hij het niet zou doen, zouden ze hem vermoorden (CGVS p. 19). Het houdt echter weinig steek dat de taliban N.G. (...) zonder bijkomende aanleiding en na één indirecte waarschuwing zomaar zouden vermoorden. Op die manier zouden ze immers nooit het beoogde geld krijgen. Hierop gewezen, reageer je dat het ook voor jullie een verrassing was. Je stelt dat als iemand iemand negeert of de regels niet volgt in Afghanistan, dat die dan vermoord wordt door hen. Je gaat verder dat iemand vermoorden ook een trots is voor hen (CGVS p. 19). Verder weet je niet of er nog andere handelaars waren die op dezelfde manier aangepakt werden, wat kan verbazen gezien zijn beroep en rijkdom als enige reden wordt aangehaald voor de problemen met de taliban (CGVS p. 20). Over verdere bedreigingen of problemen die N.G. (...) of zijn familieleden hebben gekend, rep je met geen woord. Bovendien zijn deze problemen louter blote beweringen, die niet worden gestaafd door geloofwaardige verklaringen, documenten of bewijsstukken. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw vluchtmotieven.

Verder moet vastgesteld worden dat je als directe aanleiding voor jouw vertrek de verslechterde veiligheidssituatie en de gevechten in de omgeving van Kunduz aanhaalt (CGVS p. 17). Je haalt geen enkel recent incident of gebeurtenis aan dat een aanwijzing kan zijn dat jouw vader, jijzelf of jouw familieleden persoonlijk gevisieerd werden door de taliban. Ook tijdens het interview dat plaatsvond in kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 21 maart 2023 verklaarde je dat het motief voor de immigratie naar België de algemene veiligheidssituatie en de moeilijkheden om er naar school te gaan waren, alsook dat de taliban jongeren rekruteerden. Je repte er met geen woord over de problemen van jouw familie met de taliban (Fiche NBMV, p. 4). Hiermee geconfronteerd, wijs je op het tijdsgebrek en stel je dat ze niet alles hebben gehoord (CGVS p. 21). Deze uitleg kan niet overtuigen, gezien je wél de tijd had om andere vluchtmotieven aan te halen. Je haalt tijdens het persoonlijk onderhoud nog één incident aan dat plaatsvond na de dood van N.G. (...); namelijk dat de taliban in de richting van het huis schoten (CGVS p. 17, 21). Je situeert dit incident in 2016, ongeveer één jaar na de dood van N.G. (...) (CGVS p. 17). Uit beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2016 grootschalige aanvallen van de taliban plaatsvonden in Kunduz, waaronder in jouw wijk, met als doel de stad – net als in 2015 – te veroveren. Iets waarin ze kortstondig slaagden. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Dat er in een periode waarin een grootschalige aanval van de taliban geschoten werd richting het huis, wijst – rekening houdend met jouw verklaring dat het om een eenmalige gebeurtenis gaat – er geenszins op dat de taliban jouw vader, jou of jouw familieleden persoonlijk zouden viseren. Integendeel, indien jouw familie der mate gevisieerd zou worden door de taliban, hadden ze destijds een uitgelezen opportuniteit om jouw familie te viseren. Hierop stel je dat ze naar het huis schoten, en dat jullie omwille van de veiligheidssituatie tijdelijk verhuisden naar Kaboel (CGVS p. 20). Dit incident dateert van 2016, ongeveer vier en half jaar voor jouw vertrek uit Afghanistan. Je haalt aan dat jouw vader door de taliban nog gevraagd zou zijn om geld, maar kan hierover geen enkel detail geven (CGVS p. 21). Jouw verklaringen hierover blijven echter weinig concreet, niet overtuigend en allerm minst gedetailleerd. Evenmin kan je aantonen waarom dat voor jou persoonlijk een vrees voor vervolging zou inhouden. Je bent immers nooit persoonlijk benaderd of bedreigd door de taliban (CGVS p. 21). Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw vluchtmotieven."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift geen dienstige argumenten aan.

Voor de voormelde, frappante tegenstrijdigheden en omissies in zijn verklaringen, biedt verzoeker in dit verzoekschrift vooreerst immers niet de minste uitleg of verklaring.

Ook voor zijn verregaande onwetendheid en de opvallende vaagheden en lacunes in zijn verklaringen, reikt verzoeker geen dienstige uitleg aan. Zoals reeds hoger werd opgemerkt had verzoeker, die ten tijde van het

persoonlijk onderhoud bij het CGVS reeds 17 jaar was, zich omtrent het voorgaande immers eenvoudigweg kunnen informeren bij zijn zelfverklaarde familieleden, waarvan er zich verschillende in België bevinden. Bovendien mocht ook van verzoeker worden verwacht dat hij zulks zou hebben gedaan. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekers familieleden, zoals verzoeker beweeft in het verzoekschrift, informatie die dermate cruciaal was in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming niet zouden hebben willen verstrekken aan verzoeker, ontbeert daarbij iedere ernst. Dit geldt nog des te meer daar verscheidene van deze familieleden reeds ervaring hadden en hebben met de procedure internationale bescherming en bijgevolg op de hoogte zijn van het belang van dergelijke informatie.

Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Wat betreft jouw vrees gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban, dient vooreerst vastgesteld te worden dat je wanneer bevraagd hierover, aangeeft dat je nooit persoonlijk door de taliban benaderd werd (CGVS p. 22). Je vertelt de taliban jongens aanspraken in een nabijgelegen madrassa en dat je hoorde dat er op die plek jongens gedwongen werden meegenomen (CGVS p. 14, 17, 22). Bovendien zijn deze verklaringen tegenstrijdig met de verklaringen die je aflegde tijdens het interview in het kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 21 maart 2022 (Fiche NBMV, p. 4). Daar verklaarde je dat de taliban jongeren trachtten te rekruteren en dat jouw oudere broer I. (...) en jijzelf ook uitgenodigd werden hen te vervoegen. Dit komt niet echter overeen met jouw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waarin je stelt dat jij noch jouw oudere broers persoonlijk werden benaderd door de taliban in de context van rekrutering (CGVS p. 22).”

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden. Gezien verzoeker blijkens het voorgaande manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of hijzelf en zijn broer persoonlijk werden benaderd met het oogmerk op een rekrutering, gezien verzoeker en diens broer zoals reeds hoger bleek bovendien frappant tegenstrijdige verklaringen aflegden over de aanwezigheid en de rekruteringspogingen van de taliban in hun wijk of dorp, gezien verzoeker bij het CGVS uiteindelijk aangaf dat hijzelf en zijn broer nooit persoonlijk door de taliban werden benaderd met het oogmerk op een rekrutering en gezien verzoeker bij het CGVS daarnaast zelf duidelijk te kennen gaf dat er momenteel geen gevechten meer zijn in Afghanistan zodat de taliban, in tegenstelling tot vroeger, geen nood meer heeft aan jonge strijders (administratief dossier, npo, p.22), kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoeker vermeende vrees te worden gerekruteerd.

Verzoeker legde daarenboven manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent de verblijfplaatsen en het beweerde vertrek uit Afghanistan van zijn meest naaste familieleden. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Voorts moet opgemerkt worden dat je doorheen de asielpprocedure in België incoherente verklaringen aflegt over de huidige en voorbije verblijfplaatsen van jouw familieleden. Tijdens het interview dat plaatsvond in kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 21 maart 2022, verklaarde je dat jouw ouders, broers en zussen in Zakhel, Kunduz, Afghanistan verbleven (Fiche NBMV, p. 3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaar je op 16 september 2022 dan weer dat jouw ouders in Pakistan op een onbekende plaats zijn (Verklaring DVZ, punten 16A, 18). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met jouw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Daar verklaar je immers dat je onderweg toen je in Turkije was reeds hoorde dat jouw familie naar Pesjawaar in Pakistan was verhuisd (CGVS p. 8). Dat je tijdens jouw interview in kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarige en tijdens jouw interview bij de DVZ niet hebt verklaart dat ze in Pesjawaar, Pakistan verbleven, houdt dus geen steek. Geconfronteerd met jouw verklaringen tijdens het interview in kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, ontken je dat je deze verklaringen hebt afgelegd en wijs je er op dat je in Turkije reeds wist dat jouw familie naar Pakistan was gegaan (CGVS p. 22). Deze uitleg kan niet overtuigen. Ook doorheen het persoonlijk onderhoud leg je over het moment waarop jouw familieleden uit Afghanistan vertrokken inconsistente verklaringen af. Eerst stel je dat jouw familieleden voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan vertrokken uit het land (CGVS p. 8). Even later verklaar je dan weer dat jij voor de machtsovername vertrok, maar jouw familie na de machtsovername (CGVS p. 12). Gewezen op deze inconsistentie, stel je dat je vroeger ook had gezegd dat er veel gevechten waren op dat moment, dat je dan kan zeggen dat het ervoor of erna was (CGVS p. 12). Deze uitleg kan niet overtuigen. De machtsovername door de taliban is immers een ingrijpende gebeurtenis voor Afghanen. Er kan dus ook redelijkerwijze van jou verwacht worden dat je het vertrek van jouw familie rond dit moment kan situeren in de tijd. Dat je hierover op verschillende momenten doorheen de asielpprocedure inconsistente verklaringen over aflegt, leidt ertoe dat er ernstige twijfels bestaan over hun huidige en voorbije verblijfplaatsen.”

Verzoeker laat de voormelde motieven in het voorliggende verzoekschrift geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

In lijn met het voorgaande, dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker eveneens vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen aflegde aangaande het huwelijk van zijn verklaarde zus en achterneef in Pakistan. Zo bleek de situering in de tijd door verzoeker van dit huwelijk volgens verzoekers eigen verklaringen niet te kloppen, kon verzoeker niet aangeven waar zijn ouders waren ten tijde van dit huwelijk, wist hij niet hoelang zijn zus in Pakistan was gebleven en kon hij niet preciseren wanneer zijn zus en achterneef er zouden zijn gehuwd (administratief dossier, npo, p.11-12).

Verzoeker legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zijn reisweg naar België. Initieel gaf hij aan dat zijn reis zou zijn geregeld door een neef langs vaderszijde, S.K., en dat zijn broer 11.000 euro voor deze reis had betaald. Bij de DVZ verklaarde hij echter dat zijn broer zelf zijn reis regelde en daarvoor 11.000 tot 12.000 euro betaalde. Bij het CGVS beweerde hij dan weer dat zijn reis werd geregeld door zijn oom S.G. Ook legde verzoeker inconsistente verklaringen af aangaande het ogenblik waarop hij zijn land verliet. In de fiche MENA gaf hij aan dat hij zijn land verliet ongeveer twee maanden voor de machtswissel in dit land. Bij de DVZ verklaarde hij echter dat hij zijn land reeds maanden eerder en in maart 2021 had verlaten (administratief dossier, npo, p.17; verklaring DVZ, nr.33-34; fiche MENA).

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt nog verder ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker initieel gedurende verscheidene maanden verschillende veilige landen en lidstaten van de EU doorkruiste, dat hij in enkele van deze landen gedurende langere tijd vertoefde en in opvangcentra verbleef, alsmede dat daarbij van hem vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije en in Oostenrijk. Desondanks koos verzoeker ervoor om in geen van deze landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.23, 33-34; fiche MENA). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen en na zijn vertrek uit zijn land van herkomst dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Voor het overige blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker slechts een beperkt aantal verklaringen aflegde die een mogelijke indicatie kunnen vormen voor zijn voorgehouden herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat verzoeker daarbij bovendien nauwelijks of niet verder werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale en elementaire elementen, dat verzoeker vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd en dat er geen informatie in het dossier is opgenomen aan de hand waarvan verzoekers werkelijke regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen nader kunnen worden geverifieerd en onderzocht.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

De documenten die verzoeker neerlegde, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker, dit in tegenstelling met wat er in de bestreden beslissing wordt aangegeven, geen overtuigende bewijsstukken bijbrengt ter staving van zijn eigen voorgehouden identiteit, herkomst en persoonsgegevens. In dit kader blijkt vooreerst dat verzoeker, hoewel hij beweerde dat hij in Afghanistan een paspoort had en zelfs een foto van dit paspoort had op zijn gsm (administratief dossier, fiche MENA), dit paspoort niet bijbrengt. Nochtans beweerde hij bij de DVZ, waar hij eerder in de fiche MENA nog aangaf niet te weten waar zijn paspoort was, dat hij zijn paspoort bij zijn ouders in Afghanistan had achtergelaten en stond verzoeker, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande, nog met zijn ouders in contact (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.25; fiche MENA). Aan de taskara die verzoeker neerlegde ter staving van zijn identiteit, herkomst en persoonsgegevens kan verder niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst blijkt in dit kader dat verzoeker deze taskara slechts neerlegde in de vorm van een makkelijk te manipuleren kopie. Daarenboven verstrekke verzoeker voor het gegeven dat hij dit stuk slechts neerlegde in de vorm van dergelijke makkelijk te manipuleren kopie geen dienstige uitleg. Waar hij in de fiche MENA nog beweerde dat hij niet wist waar zijn taskara was en dat deze mogelijks nog thuis lag, gaf hij bij de DVZ namelijk aan dat hij zijn originele taskara hier in België had en dat deze zich in het opvangcentrum bevond (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.26; fiche MENA). Dat hij het origineel van dit stuk desondanks niet neerlegde, is niet ernstig. Verder bleek verzoekers taskara te zijn uitgereikt nadat verzoeker

zijn land van herkomst reeds had verlaten en nadat de Taliban de macht in dit land hadden overgenomen. Op welke basis en op welke wijze dit stuk werd uitgereikt, is dan ook niet duidelijk. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker ongeloofwaardige en inconsistente verklaringen aflegde omtrent de wijze waarop zijn taskara zou zijn bekomen. Initieel beweerde hij wanneer hij werd geconfronteerd met de vaststelling dat zijn taskara slechts op 18 december 2021 werd uitgereikt immers dat hij zijn taskara door zijn broer liet maken in Kunduz (administratief dossier, npo, p.5-6). Later tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde verzoeker, wanneer hij ermee werd geconfronteerd dat zijn broer het land toen ook reeds had verlaten, echter dat het misschien aan iemand anders werd gevraagd en liet hij uitschijnen dat zijn taskara mogelijks werd aangevraagd door één van zijn vele andere familieleden in Kunduz (*ibid.*, p.9). Bovendien blijkt uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerlei documenten zoals de neergelegde taskara en dat dergelijke taskara's daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen. Ook dit relateert de bewijswaarde van de neergelegde kopie van verzoekers taskara.

Ook de taskara's van verzoekers familieleden en de eigendomsdocumenten van een huis in Kunduz worden slechts neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, ontberen deze stukken de nodige bewijswaarde. Daarenboven dient ook inzake deze stukken te worden gewezen op de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerlei documenten zoals de neergelegde stukken en dat dergelijke stukken daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen. Hoe dan ook toont verzoeker, daar hij zoals hierboven reeds bleek zijn eigen identiteit, herkomst en persoonsgegevens niet staft aan de hand van de nodige, overtuigende bewijsstukken en gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet aan dat de betreffende documenten daadwerkelijk betrekking zouden hebben op familieleden van verzoeker.

Hetzelfde geldt voor de verblijfsdocumenten van verzoekers zelfverklaarde achterneef en zus in België. Gelet op het voorgaande, kan niet zonder meer worden aangenomen dat deze personen daadwerkelijk familieleden van verzoeker zouden zijn. Zelfs indien zulks zou kunnen worden aangenomen, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat uit de verblijfsdocumenten van deze personen in België voor de rest hoegenaamd niets kan worden afgeleid inzake verzoekers eigen voorgehouden (recente) herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen en over de actuele verblijfplaatsen van zijn overige familieleden binnen en buiten Afghanistan.

De afdrucken van foto's van verzoekers zelfverklaarde familieleden ontberen met betrekking tot de hoger aangehaalde elementen eveneens iedere bewijswaarde. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn familieband met de personen afgebeeld op deze foto's niet aantoot of aannemelijk maakt. Verder dient te worden opgemerkt dat zowel zulke afdrucken als zulke foto's eenvoudigweg kunnen worden gefabriceerd en gemanipuleerd, hetgeen de bewijswaarde van deze afdrucken van foto's ondergraaft. Daarenboven bevatten deze foto's slechts een momentopname en kunnen zij eenvoudigweg zijn geënceneerd. Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat de personen op deze foto's familieleden van verzoeker zouden betreffen, *quod non*, dan nog dient aldus te worden opgemerkt dat uit deze foto's hoogstens kan worden afgeleid dat verzoekers familieleden op een bepaald ogenblik bij het hierop afgebeelde complex in Peshawar zijn geweest. Voor het overige blijkt uit deze foto's niets.

Ook de documenten die verzoeker neerlegt door middel van zijn aanvullende nota zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Wat betreft de Pakistaanse registratiebewijzen, dient te worden opgemerkt dat deze slechts worden neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, ontberen deze stukken de nodige bewijswaarde. Hoe dan ook toont verzoeker, daar hij zoals hierboven reeds bleek zijn eigen identiteit, herkomst en persoonsgegevens niet staft aan de hand van de nodige, overtuigende bewijsstukken en gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet aan dat de betreffende documenten daadwerkelijk betrekking zouden hebben op familieleden van verzoeker.

Ook het document van pleegzorg West-Vlaanderen, waarin gesteld wordt dat verzoeker bij zijn zelfverklaarde zus en schoonbroer verblijft, kan niet volstaan om aan de hoger gedane vaststellingen afbreuk te doen. Uit dit document kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker is wie hij voorhoudt te zijn en dat de betrokken personen daadwerkelijk familieleden zouden zijn.

De overige bij verzoekers aanvullende nota gevoegde stukken hebben betrekking op verzoekers houding, activiteiten en integratie in België en bevatten geen elementen die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 augustus 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT